

FARNÍ ZPRAVODAJ

NOVÉHO HROZENKOVA A KAROLINKY

2011/3

říjen 2011

NAŠE MISIE

Drazí moji,
začíná měsíc říjen, měsíc, kdy zvláště myslíme na Pannu Marii, ale také měsíc, který je zvláště věnován misiím (23. října budeme slavit Misiijní neděli). Naše farní společenství navíc slaví další milou a důležitou slavnost. Je to svátost biřmování, kterou na konci tohoto měsíce přijme naše mládež.

A proč spojuji tyto tři události? Možná proto, abychom si uvědomili, že spolu souvisí – týkají se našich životů. Misie, svátost biřmování, ale i úcta k Panně Marii, jako té, která přijímá od Boha dary a sama koná misii jí určenu.

Co je to vlastně misie? Co vše je možno si pod tím představit? Asi jste od mých spolubratrů verbistů o misiích již mnoho slyšeli. Kde a jak se konají, k čemu slouží, jak je možné misiím pomoci. Já bych vám chtěl nabídnout jednu kratičkou úvahu, která se týká nás všech, vždyť každý z nás je misionářem.

Co je tedy vlastně biřmování? Je to svátost, kdy člověk dostává od Boha vše, co pro svůj život potřebuje a naplno se stává svědkem Boží lásky. Je to svátost, kdy se z člověka stává dospělý křesťan, který pozná vše (nebo by alespoň měl?), co po duchovní stránce znát potřebuje a který se umí postavit k životu tak, jak má. Takový křesťan pak na sebe bere zodpovědnost nejen za sebe, ale za všechny, kteří jsou kolem něj. K biřmování také patří misie, protože slova Ježíše Krista „...a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal...“ (Mt 28,20) neplatí pouze pro apoštoly, ale také pro nás.

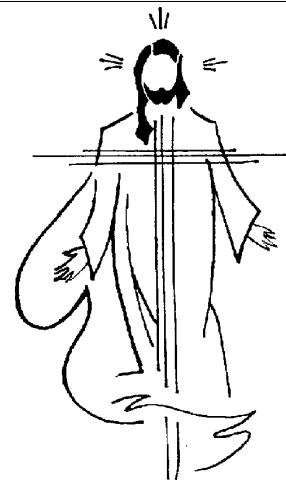
Nejde jenom o misi zahraniční, kdy jde člověk někam daleko od svého domova, do světa, modlí se, vydává svědectví, pomáhá, možná získává peníze, aby mohl pomoci chudým... Jde také o naši denní misi, a ta je někdy mnohem těžší než mise zahraniční.

Nejde při ní o dalekou cestu, hrozné horko nebo naopak ladovskou zimu (jak o ní zpívá Jarek Nohavica). Často jde o naše denní chování, o naše postoje, naše řeči, a také vystupování a vůbec vše, co děláme. Vždyť misie je toto vše. My ani nevíme, jak a kdy na druhé zapůsobíme, jak a kdy naším prostřednictvím působí Bůh. Přemýšleli jste někdy takhle o misi? O svoji vlastní misi?

Nyní, kdy toto píšete, nejde jen o biřmovance, jde také o nás, o nás všechny, o dospělé mladší i starší. Při biřmování jsme dostali dary Ducha Svatého a stali jsme se všichni dospělými, avšak ruku na srdce, jsme jimi vždy? Vždyť už všechno víme, tak proč podle toho i nekonáme? Odpověď je pro nás někdy jednoduchá, nebo si ji jen sami zjednodušujeme? „Protože je to těžké“! Ale je to popravdě až tak moc těžké? Nebo jen záleží na nás samotných jak se k tomu postavíme? Jak moc toužíme po tom, abychom žili s Bohem, jak moc dokážeme dělat věci nejen pro sebe, ale také i pro Boha a pro naše bližní. A kde v tom všem je Panna Maria? Jak jsem i na začátku vzpomněl – podobné to je i s ní. Ona dostala od Boha také mnoho darů (i my jsme jich při biřmování dostali mnoho). Jedním z nich byl dar neposkvrněné čistoty, vnímavost, pozornost, poznala Boha a Boží vůli. A tak došlo i na to, že konala svoji misi. Přijala Krista, dala mu život a byla po jeho boku až do konce.

Drazí moji, i my jsme povoláni Bohem, abychom sloužili jako Marie. Neboť jako ji, i nás Bůh zve k tomu, abychom mu pomáhali konat misiijní dílo. A proto tedy prosíme naší nebeskou Matku, aby nám v tom pomáhala a modleme se i za biřmovance, aby zvládli žít jako dobří křesťané. Neboť jak my, tak i oni v sobě máme lásku – Boží lásku, která je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán. (Řím 5,5).

Připravil Br. Tomáš Gerboc, SVD

**Vím, že můj Obhájce žije
a jako poslední vstane na zemi,
u sebe mě postaví
po mém probuzení
a ve svém těle spatřím Boha.**

Job 19, 25-26
(Liturgie za zemřelé)

Toto motto si na své parte vybral pan Mojmír Trávníček, který tento svět opustil v pátek 8. července 2011. Není to zvykem na stránkách našeho zpravodaje, ale myslím, že speciálně on si zaslouží, abychom na něj vzpomněli. Ostatně, na titulní stránce tohoto zpravodaje jste najedenkrát mohli jeho podpis nalézt pod úvodníkem.

S oblibou říkával, že své články nejraději píše na objednávku. Mohu vám slíbit, že s jeho podpisem se pod příspěvky budete dál setkávat, protože jsme se na to předem připravili.

Takto na dálku mu děkuji za všechny příspěvky do zpravodaje, za jeho jemné vedení a kritiku při tvorbě zpravodaje a za velkou, opravdu velkou podporu.

Kdysi řekl, že když se najde jeden člověk, který si přečte jeho příspěvek a zamyslí se nad ním, tak má cenu tento příspěvek psát. Věřím, že oslovil jednoho z vás, kteří toto nyní čtete a občas si na tohoto „muže modlitby“, jak ho nazval P. Marek při zádušní mši sv., vzpomenete i vy v modlitbách svých.

Za redakci děkuje
Ingrid Petřeková

Čtrnáct svatých pomocníků - 8. část

Svatý Kryštof

Přiblížíme-li se silnici nebo frekventované městské ulici, ať už jako přímí účastníci silničního provozu (jak zní úřední termín) nebo jako pouze přihlížející, je nám okamžitě zřejmé, že sv. Kryštof, nebeský patron dopravy a průvodce na cestách, ochránce řidičů i cestujících, má dnes nepochybně mnohem více klientů než v době své smrti, kdy nebezpečnost na cestách bylo nesouměřitelné s dnešním nepřetržitým ohrožením.

Možná také proto naložili kdysi věřící na bedra svého oblíbeného lidového světce množství dalších patronátů, některých až bizarních: sv. Kryštof byl vybrán jako ochránce kopáčů pokladů, patron pevností a horských cest, dětí a obchodníků ovocem; je vyzván při ochlazení očí, bolestech zubů a proti ranám. A společně s ostatními pomocníky v nouzi i proti moru, náhlé smrti, infekcím všeho druhu, proti škodám působeným ohněm, vodou a nečasem. V lidovém povědomí zůstává dnes kupodivu široce známý v souvislosti se vším, co

má něco společného s dopravou. Jsme na rozpacích, vidíme-li figurky a plakety sv. Kryštofa za okny automobilů, jsou-li výrazem víry a důvěry věřících křesťanů, nebo pozůstatkem nejasné pověřivosti nevěřících.

Autentických zpráv o životě tohoto mocného ochránce máme minimum. Bezpečně víme, že žil a byl umučen okolo poloviny třetího století za římského císaře Decia. Podle legendy bylo jeho původní jméno Reprobis, žil v Kanaanu (dnešním Turecku), a protože byl obrovského vzrůstu a mocný silák, vydal se hledat nejmocnějšího panovníka, aby mu nabídl službu. Při zastavení u křesťanského poustevníka přijal službu u brodu, kde měl pomáhat lidem překonat vodní proud. Dočká prý se příchodu toho nejmocnějšího vladaře, který ho přijme do služby. Když přenášel přes řeku malé dítě, stávalo se nepatrně břímě stále těžším a jen s krajním vyčerpáním s ním dorazil na druhý břeh. Dítě se mu dalo poznat jako Ježíš Kristus, tvůrce

a Pán celého světa. A on se bez výhrad a radostně podrobil jeho vládě jako křesťan. Byl pak za pronásledování zatčen, po několik týdnů mučen, než byl udolán a posláze popraven stětím.

Sv. Kryštof patří k světcům, jejichž život jako by se smrštil do jediné rozhodující události, v níž ho poznáváme úplně a podstatně. Ztělesňuje bezvýhradnou a obětavou službu Bohu, projevující se konkrétní vytrvalou službou bližním. Jeho jméno Christophoros, což znamená „nosič Krista“, vyjadřuje základní poslání každého křesťana: vnášet Krista a jeho radostné poselství spásy mezi lidi do společnosti, do rodiny, na pracoviště – a do každodenního putování, na všechny cesty našeho života. I na cesty moderními dopravními prostředky, při nichž by měli křesťanští řidiči důsledně uplatňovat ctnost opatrnosti a ohleduplně dodržovat dopravní předpisy. Sv. Kryštof rozhodně není patronem a ochráncem hazardérů, i když třeba jeho obrázek visí jako maskot nad volantem!

V září 2009 připravil
Mojmír Trávníček

Nová farnost P. Jaroslawa Batóga SVD

Určitě jsme všichni někdy přišli do styku s verbistou P. Jaroslawem Batógem SVD, který po osm let žil v komunitě verbistů na hrozenkovské faře. Původem pocházející kněz z Polska spravoval farnost Velké Karlovice a jako zástup sloužil mše i v našich kostelích. Od června letošního roku se stal správcem nové farnosti a právě kolem toho NOVÉHO se točil náš rozhovor.

Mohl byste nám připomenout, jak dlouho jste působil ve farnosti Velké Karlovice?

Oficiálně od 1. července 2003 do konce června 2011, takže celkem 8 let. To je téměř celá základní škola.

Mnoho lidí si možná nepamatuje nebo ani možná neví, že jste před tím byl na misiích v daleké cizině,

Já jsem byl v Angole.

Mohl byste nám tuto misií přiblížit?

Vezmeme to od začátku. Já jsem byl vysvěcen v 96. roce a hned jako novokněz jsem přijel do České republiky a na Vsetíně jsem působil jako kaplan do roku 1998, potom jsem odjel na misi. Rok jsem se

připravoval v Portugalsku v Lisabonu. V Angole jsem byl od roku 1999 do roku 2000. Musel jsem odtud odjet proto, že jsem onemocněl a potom jsem měl komplikace, které nebyly slučitelné s pobytem v tropech. Tam je vysoká teplota a vysoká vlhkost a to mi dělalo špatně. Ještě rok jsem se léčil v Polsku a od roku 2001 jsem tady zpět v České republice. Napřed jsem byl tady v Novém Hrozenkově s otcem Waldemarem Griegrem SVD, se kterým jsme šli potom na Vsetín a od roku 2003 jsem dostal jako odměnu farnost Velké Karlovice.

Nyní jste na dalším misijním působišti, které zřejmě bude oproti těm předchozím jiné. Mohl byste nám říci, kde nyní působíte?

Je to farnost Uhřetěves, je to vlastně Praha 22, je začleněna do města Prahy. Do té farnosti spadá 8 městských čtvrtí Dolní Měcholupy, Dubeč, Dubeček, Hájek, Kolovraty, Královice, Nedvězí a Uhřetěves. Je to a vždy to byla jedna farnost, která má 4 kostely. Farní kostel Všech svatých je v Uhřetěvsi, potom v Dubečku kostel sv. Petra, v Kolovratech kostel sv. Ondře-

je a Královicích kostel sv. Markéty.

V těch ostatních městských částech jsou nějaké kaple či kapličky?

Ne, ne, ne. Ty městské čtvrti jsou vedle sebe, je to opravdu velice blízko. Když si představíte Uhřetěves v centru, tak já mám všude daleko tak 3 až 3,5 km.

Vaši novou farnost si máme představit jako město s městskou zástavbou a vše co s tím souvisí?

To je na tom to hezké, že to není typické město. Je to město, ale nemá paneláky, na okraji se sice nyní staví 4 patrové domy, ale není to takový šok, že jsem přešel z vesnice do velkého města. Uhřetěves je takové 6,5 tisícové městečko, kde je velmi příjemně a blízko fary je takový divoký park. Není to tam jen beton a asfalt. Jediné co je problematické, je to, že tudy prochází hlavní cesta, po které přes den jezdí spousta a spousta aut. To je jediné, co mi připomíná, že jsem ve městě. Do centra Prahy to mám autem do 30 minut, pokud není zácpa. Pokud dojedu autobusem k metru, a pak pokračuji metrem, tak jsem v centru za 40-45 minut. Je to okraj, jihovýchod Prahy.

✂ Kde je láska, tam nejsou starosti.

A pokud přece jsou, jsou přijaty s láskou. ✂

...ROZHOVOR...ROZHOVOR...ROZHOVOR...ROZHOVOR...ROZHOVOR...ROZHOVOR...

Zmínili jste, že Uhřetěves má 8 tisíc obyvatel. Kolik obyvatel je asi v celé farnosti?

Něco kolem 16 tisíc.

A jak to vypadá s počtem praktikujících křesťanů?

Těch, co chodí v neděli do kostela, do těch všech kostelů, je asi 200.

To zase není tak zlé...

Myslím, že není a je. Jsou farnosti kde je lidí víc. Není to takové jak by to mělo být. Je to vlastně o něco víc než jedno procento z celkového počtu obyvatel.

Pro misijní působení máte tedy široké pole.

No, ano, uvidíme, jak to bude v praxi. Mohu zase říci, že je tam více opravdu uvědomělých křesťanů, kteří ví, proč do toho kostela chodí. Není to pro ně zvyk ani tradice, ale vychází to z jejich víry.

A kolik z nich je v aktivním věku?

No, já v neděli mám 3 mše. V 8 hodin v Dubečce a tam přicházejí ti starší, je tam jedno dvě děti a zbytek lidé 50-60 let. V Uhřetěvsi na 9.30 hodin je více mladých, či mladších rodin. A pak v Kolovratích v 11.30 hod, a tam je nejvíce mladých rodin s dětmi. Tam je nová zástavba, která vznikla v posledních 20 letech. Tam jsou děti, asi z 60 lidí je tak 30 dětí.

Jak je to s vyučováním náboženství? My jsme zvyklí, že se vyučuje ve škole jako povinný předmět.

Jen v Uhřetěvsi jsou 3 školy a v každé škole jsou třeba jen 2-3 děti chodící na náboženství. Celkem mám v náboženství asi 20 dětí. Děti přicházejí na faru a tam je podle věku po skupinách vyučuji. Teď jsme začali.

Ve farnosti jsou činná i nějaká společenství?

Pracují, ale je to tak trochu mimo farnost. Od roku 1999 je v Uhřetěvsi ústředí Salesiánského hnutí mládeže - salesiánští spolupracovníci. Oni se věnují dětem a mládeži, vedou kroužky a kluby a pořádají různé akce a i tábory. A to nejen pro věřící děti.

Působí tam i salesiánský kněz?

Ne, oni fungují samostatně, jako středisko sdružující dobrovolníky a také mají zaměstnance placené z různých grantů.

S Vámi do Prahy odešel i vietnamský spolubratr Jan Křtěl - P. John Baptist The Hung Nguyen SVD.

No, Jan přijel do Prahy se mnou, ale samostatně se věnuje vietnamské komunitě. Je myšlenka zřídít komunitu - takovou „vietnamskou farnost“, která bude přidělena k jiné farnosti, nebude mít vlastní kos-

lidí, tak je poloprázdný kostel. Uhřetěveský kostel je nádherný barokní kostel, všechny tam zvu ať se přijdou podívat, protože je to typické baroko. Krásně zdobený, pozlacené oltáře, nádherný kostel. Ty další kostely jsou o něco méně zdobené, ale jsou taky krásné. Moji předchůdci, o kostely pečovali a všechny jsou vymalované zvenku i zevnitř. Po té stránce nemusím 5-10 let nic dělat. Horší je to s farou. Faru mám obrovskou, fara je 2x větší než hrozenkovská fara, a tam bude třeba mnoho práce. Okna netěsní, dávno se tam nic nespravovalo...

Na faře jste nyní sám s vietnamským spolubratrem?

Ano, v této chvíli.

K Vám vždy nerozlučně patřila labradorka Elsa. Jak ta zvládla stěhování?

Pes vše zvládne bez problémů, protože pokud je s ním pán, tak to nevnímá. Ona si polepšila, protože má obrovskou oplocenou zahradu, která jde uzamknout, ona má výběh 25árů.

Stýská se Vám po Valašsku a Velkých

Karlovicích?

Samozřejmě. Pořád říkám u nás a myslím tím v Karlovicích, ale doufám, že to za chvíli přejde protože to není fér vůči novým farníkům.

Jak jste pocítil jinou mentalitu lidí? A jak Vás noví farníci přijali?

Ne, ti co chodí kostela byli otevření a přijali mne jako svého, i když ještě nejsem jejich. Necítil jsem se sám a jsou vstřícní a pomáhají mi. Myslím, že v okrajových částech Prahy bydlí spousta lidí, kteří se přestěhovali z vesnic a třeba i z Moravy. Jsou tam manželství, kde jeden je z Prahy a druhý přišel někde odtud.

A jaký vzkaz pro nás máte?

Všechny zvu, aby se přijeli podívat, jsou to krásná místa. Je to sice Praha, ale přitom je to na okraji. Je tam blízko les i pole, je to jiné než centrum města.

Připravila Ingrid Petřeková

P. Jaroslav Batóg, SVD
mše sv. při uvedení do funkce

tel... Uvidíme, jak se to podaří.

Je v Praze více věřících pocházejících z Vietnamu?

Je jich určitě více než tady na Moravě. Komunita je větší v Praze a na západ od Prahy je ještě větší. On to vše musí postupně zmapovat a najít si kontakty.

Pro jeho misii u nás v České republice to tedy byl posun dopředu?

Asi ano, ale on stále inklinuje tady k té staré oblasti. Ke komunitám, které má na Moravě a postupně hledá kontakty v Praze.

Po materiální stránce je to asi pro Vás náročnější, když máte spravovat 4 kostely a faru?

Já mám na mši třeba jen 70 lidí, ale všechny kostely jsou takové, že nepůsobí prázdnotou. Nejsou to velké kostely, lidé si sednou a stojí i vzadu a já mám dojem že kostel je plný. Po této stránce se nemusím trápit. Když je v kostele v Hrozenkově 70

Sbor Tristianus a jeho dirigent

V sobotu 24. září a v neděli 25. září v našem farním kostele v Novém Hrozenkově proběhl festival hudby „Svatováclavské dny“. Sobotní večerní program zakončil svým hudebním pásmem smíšený sbor Tristianus z Trstenej, který také doprovázel nedělní bohoslužbu. Dirigentem tohoto sboru je Mgr. art. Bažík Pavol a právě s ním jsem připravila tento rozhovor.

Jak dlouho sbor existuje a kdy jste se stal jeho dirigentem?

Smíšený pěvecký sbor Tristianus se roku 2005 přetransformoval z původně mužského sboru působícího při farním kostele v Trstenej. Tento mužský sbor působil od roku 2001 a naposledy jej vedla Zuzana Šareková. Po této změně jsem vzal do rukou taktovku já a držím ji dodnes.

Jak vznikl název sboru?

„TRISTIANA“ je pravděpodobně původní název našeho města. Jako obec Tristianova, která se stala centrem nejen tržů a tranzitních obchodů, ale i poutním místem. Za jejím názvem se skrývá jméno TRISTIANUS – to byl představený kláštera Paulinů pod Budatínem.

Kolik má sbor Tristianus členů?

Sbor má nyní 25 členů, které spojuje láska k hudbě, chuť přinášet radost nejen sobě ale i druhým. Přátelská atmosféra během nácviků sboristům pomáhá uniknout z hektického světa každodenní reality a naplňuje je pozitivní energií.

U nás v Novém Hrozenkově jste koncertovali již podruhé. Kde všude jste za hranicemi Slovenska již účinkovali?

V roce 2007 obdivovali naše hlasy v chráme sv. Víta Pražáci. V roce 2009 zazněly naše písně při příležitosti 35. výročí založení pěveckého sboru Jaroslav v Bzenci.

Pěvecký sbor dále také účinkoval ve vícero městech a obcích jako například při svěcení novokněžů Banskobystrické diecéze, na novoročních vystoupeních v Rajecké Lesné a Veličce.

Se sborem zpíváme i v Krakově, kde v létě bývají „Dni oravské kultury“. Sbor byl také na zájezdech v Římě a jsou naplánovány další zahraniční koncerty společně i s orchestrem, který se podařilo na Oravě dát dohromady a kterému

se možná podaří přijet i k vám do Nového Hrozenkova.

Ve vašem repertoáru, jak jsme mohli slyšet, nejsou jen chrámové písně. Jaké další skladby jste nastudovali?

Náš repertoár tedy tvoří hlavně chrámová hudba, ale máme i několik lidových písní, které postupně doplňujeme a snažíme se věnovat i spirituálům.

Kterou skladbu osobně máte nejraději?

Na tuto otázku je velmi složitá odpověď, ale zkusím to. Za všechny skladby, blízké mému

srdci, jmenuji Mozartovo Requiem a z Schubertovy mše As-dur je to Sanctus. Je toho samozřejmě opravdu mnoho, co mě umí v hudbě vnitřně do hloubky oslovit. Když vezmu v tomto smyslu do úvahy i snahu mých zpěváků ve sboru, kteří mají rodiny, zaměstnání a občas se ani nestihnou na zkoušku převléci a na nácvik přiběhnou třeba i v montérkách... tak v tomto ovzduší je pro mne každá píseň zážitkem.

Jak často míváte sborové zkoušky a tráví členové sboru společně čas i mimo zkoušky?

Zkoušky máme 2x do týdne a sbor je dobrá partie i mimo zkoušky. Takže někdy svoláme „zborovici“ a setkáme se v restauraci, kde máme již předem rezervováno místo. Tam je potom hodně zpěvu, zábavy a dobré nálady. Sbor mívá pravidelně i „letný guláš“ a „vianočnú kapustnicu“ (pozn. red. zelňačku), kde se také zpěváci odreagují při skvělé zábavě a také při zábavném kulturním programu, který si po skupinkách sami připraví.

Všimla jsem si, že jste poměrně mlád a ve sboru je většina sboristů určitě starší než vy. Jak se vyrovnali s tímto vašim „handicapem“? Mohu se zeptat kolik je vám vlastně let a jaké je vaše zaměstnání?

Ve sboru je jen jedna zpěvačka o malinko mladší než jsem já. Ostatní, jak jste si dobře

všimli jsou starší. Myslím, že se vzájemně všichni respektujeme a umíme se vzájemně povzbudit, usměrnit, poradit si, předat si zajímavý postřeh a někdy se svolá i „třídnická hodina“, kde si prodiskutujeme záležitosti na které není během nácviků čas.

Já nyní mám 31 let a učím na základní umělecké škole v Trstenej hru na klavír, hudební teorii a sbor. Současně učím i na soukromé umělecké škole zpěv, hlasovou výchovu a práci s hudebním software.

Ve sboru jsou amatérští zpěváci nebo i další profesionálové, kteří se živí hudbou podobně jako Vy?

Ve sboru někteří lidé trochu znají noty, ale jsou jen asi tři a nežijí se tím. Jako sbor jsme amatérské pěvecké těleso.

Ve školním roce 2008/2009 se většina členů sboru zapsala do 1. ročníku umělecké školy do hudebního oboru do sborového zpěvu. Je to čtyřleté studium pro dospělé a jako učitel je vedu já.

Zadala jsem si Vaše jméno na Google do vyhledávače a vyjel mi odkaz na hudební formaci B7. Můžete nám o ní něco říci?

Jsem z rodiny ve které je nás 7 sourozenců a všichni máme hudební nadání a věnujeme se i hře na různé nástroje. B7 je vlastně „B“ jako Bažíkovi a „7“ je náš počet. Fungujeme jako vokální skupina a zpíváme skladby různého žánru a také úpravy některých instrumentálních skladeb.

A trochu více osobní otázka. Máte již rodinu a jak přijímá vaše koncertní...vytížení?

Mám manželku, která nedávno dokončila vysokou školu a letos se jí podařilo sehnat i zaměstnání, takže rodinu plánujeme postupně. V našem vztahu nechybí harmonie a porozumění, ale když jsem někdy dlouho pryč, tak si samozřejmě velmi chybíme. Když je to jen trochu možné, tak jezdíme na koncerty společně.

Jak se Vám i dalším členům sboru líbí u nás v Novém Hrozenkově (a jeho okolí) a přijedete ještě někdy náš kostel rozeznít vašimi krásnými zvuknými hlasy, při kterých někdy až běhá mráz po zádech?

Mohu určitě říci, a to nejen za sebe, ale za celý sbor, že jsme upřímně vděční za milé přijetí a starost o nás. Cítili jsme se tu úžasné díky skvělým lidem z Hrozenkova, díky sboru Hafeira a samozřejmě díky panu faráři, který je úžasný člověk, kněz a je duší celého dění, které jsme u vás mohli zažít. Jestli se vše podaří, tak bychom se měli společně u vás zase vidět a slyšet v lednu 2012. A budeme se na to velice těšit.

Připravila a upravila Ingrid Petřeková

...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...

Svatováclavské dny v Novém Hrozenkově

V sobotu 24. září 2011 ve večerních a nočních hodinách se v kostele sv. Jana Křtitele v Novém Hrozenkově konal festival duchovní hudby. Jeho financování bylo zajištěno z fondů vyhlášeného Operačního programu přeshraniční spolupráce Slovenská republika – Česká republika 2007–2013 z prostředků EU. Mikroprojekt nese název „Zblížujme sa prostredníctvom spevu a tanca“. Žadatelem je město Trstená a přeshraničním partnerem je Římskokatolická farnost Nový Hrozenkov. Vedoucí osobou žadatele je ThLic. Mgr. Tomáš Kubica, za českou stranu pak statutárním zástupcem P. Marek Poláček SVD.

Svatováclavské dny byly dalším sblíživáním se prostřednictvím zpěvu a tance. Koncert jsme organizovali s úmyslem prolínání různých hudebních žánrů instrumentální a vokální hudby. Posluchači měli možnost vybrat si koncert, který je zaujme, hudbu, která je mu blízká. Možná nabyl někdo pocitu, že je koncert příliš dlouhý, ale to byl náš cíl. Přicházet, odcházet, poslouchat, vnímat hudbu a vnímat atmosféru. První ročník festivalu duchovních písní zahájila Bronislava Dočkalová a její dvě studentky hrou na cimbál. Symbolicky jsme si tak připomněli, že první cimbál na Valašsku byl právě v Novém Hrozenkově. Kostelem zazněly skladby lidové, klasických autorů baroka či renesance i moderní hudba psaná pro cimbál. Dalším hostem byl lašský smíšený pěvecký sbor Baška, který téměř roztančil posluchače. „Zvonky dobré zprávy“ z Kateřiníc svým uměním všechny pro změnu vánočně rozněžnily. Schola Nový Hrozenkov se mile prezentovala s pásmem duchovních písní. Velmi cenný a pro znalce poutavý byl varhanní koncert Jany Bařákové a houslový koncert Jana Macečka. Na závěr se předvedly tři pěvecké sbory – z Trstené Mária a Tristianus a z N. Hrozenkova Hafera.

Nezbývá mi tedy nic jiného než poděkovat všem, kteří přijali pozvání k nám do Nového Hrozenkova, ale také všem, kteří pomáhali při organizaci celého setkání.

Kdysi jsem psala o mé radosti z pozvání Hafery do Trstené, o přání, aby u nás proběhlo podobné setkání. Díky lidem, kteří chtějí rozdávat radost prostřednictvím hudby, se přání uskutečnilo. V člověku vždy zůstane vjem, prožitek. Já osobně vnímám ten prožitek jako dárek. Nehmatatelný, ale o to cennější. Těším se na další podobná setkání a věřím, že všichni přijmete pozvání.

Jitka Plátková

Chatička - letní prázdniny 2011

Shrnutí

O prázdninách jsme se se Scholickou (8 cerek a 1 ogar) vydali na 5 dní na chatu Maxovku v Rychlebských horách. Chata ležela v městě Jeseníku v lese nad lázněmi Vincenze Priessnitz. Patřila organizaci Brontosaurus, která se stará o léčivé prameny a stezky kolem lázní. Starali se o nás naši vedoucí Jitka a Dana Hafemíkovy, jejich kamarádi Vendy II. a Baky, kteří nám taky zajišťovali

program po celý pobyt. Mě se obzvlášť líbila bojovka, kdy skupiny Rychlé šípy a Gumáci museli obejít všechny prameny a u každého splnit úkol. Při cestě z chaty domů jsme se zastavili v Olomouci, kde jsme si zašli na mši a prošli jsme si město. A pak naplnění zážitky jsme dorazili na Hrozenkov, kde nás doma uvedli v koupelnách a kuchyních do původního stavu.

Alžběta Rafajová

Úryvky ze zápisů

Pondělí 1. srpna

Ráno v 5.30 v pondělí jsme nedečkávě vstali a připravovali jsme se na chatu. Jeli jsme vlakem. Dojeli jsme na Čubov, kde měla nastupovat Alenka, ale nenastoupila. Vlak odjížděl a najednou Kačenka viděla někoho utíkat za vlakem, byla to Alenka. Naštěstí paní průvodčí byla tak hodná a zastavila vlak. V Olomouci přistoupila i Danuška. My jsme pro ni zatím vymysleli překvapení k jejím narozeninám. Až jsme dorazili do Jeseníku, tam jsme vystoupili a šli nakupovat.

Nakoupili jsme k jídlu spoustu věcí a vyšli jsme na cestu, cesta byla dlouhá a trvala nám skoro 4 hodiny. Nikdo z nás už nemohl. Vyšli jsme do velikého kopce a nikdo už nemohl, ale čekalo nás ještě tak 20 kopců. Už jsme ani nedýchali. Konečně jsem zařvali HuráHuráHurá!!! Otevřeli jsem dveře chaty a velké zklamání.

Chata byla pro mnohé málo nobl. Ale brzy jsme si zvykli a bylo to bájo. Den se chýlil k večeru a byl čas večere. Jituška a Kiki nám uvařily skvělou zeleninovou polévku a vtom někdo zaklepal na dveře. Byl to Danuščin kámoš, který se jmenuje Honza, ale chtěl abychom ho oslovovali Baky. Takže Baky. Po večeri se všichni začali Jitušky vyptávat na TO. Bylo to TO překvapení pro Danušku a před ní jsem to nazývali TO. Nakonec jsme Danušce zavázali oči a přivedli ji k ohništi, kde byly svíčky ve tvaru srdce a v tom byla bomboška a náušnice.

Myslím, že se jí to líbilo. Pak jsme jí zazpívali: „Danuška má narozeniny, my máme přání...“.

Pak už byla večerka a šlo se do postele. Baky nám řekl dva horory (pohádky pro malé děti) a pak jsme v klidu usnuly. :-))

Alenka a Anička

Úterý 2. srpna

Ráno měl rozcvíčku Baky. Hrozně jsme se smáli jeho cvikům. Před obědem jsme hráli hru, při které jsme hledali čtyři písmena, vyšlo nám VODA. Odpoledne jsme hráli různé hry a soutěže a v 16.30 nás vedoucí poslali do lesa ať si po skupinách uvaříme polévku. Dali nám kotlíky a pár brambor, mouku, trochu soli... Moc se nám to nedařilo, bylo mokro, oheň nehořel a dostali jsme jen 3 sirky. Museli jsme přepadnout chatu a vybojovat víc sirek. Baky sirky nechtěl dát a řval tak, až jsme málem ohluchli. Nakonec se nám polévku podařilo uvařit. Tu lepší jsme nechtě vylili a ta druhá se moc nedala jíst, protože v ní plavalo jehličí.

Kačka a Vojta

Čtvrtek 4. srpna

Dnes v noci nás kolem 1 hodiny ráno brutálně vzbudila Vendy II. (vedoucí). Dala nám svíčku a poslala nás po jednom ven. Když došlo na mě, tak jsem šla a šla a najednou... najednou slyším jak někdo brousí kosu a ona je to smrtka. Lekla jsem se, ale šla jsem dál.

Vendy

✂ Nešťastným je člověk, který zná vše, kromě tebe Bože. ✂
✂ Nad nikým se nesmí zoufat, dokud žije. ✂

Svědectví ze XXVI. Světových dnů mládeže v Madridu

Toto svědectví je ZKRÁCENO!!! Jeho úplné znění a další fotografie naleznete na www.farnostnovyhrozenkov.cz. (IP)

Po 8/8 Jako dva zástupci naší farnosti jsme dorazili do olomoucké katedrály sv. Václava na zahajovací mši svatou. Poté jsme opustili uplakané počasí u nás a vydali se spolu s dalšími mladými poutníky z naší olomoucké arcidiecéze vstříc zapadajícímu slunci. Naše cestování jsme světili do modliteb sv. růžence a breviáře.

Út 9/8 Dlouhá cesta vedla přes Německo, Rakousko, Švýcarsko až do Francie, kde díky nutné přestávce řidičů autobusu jsme měli téměř 12h volného času v malebném městečku Annecy. Zastavili jsme u jezera velkého asi jako Velké Karlovice, obklopeného horami. Po vykoupaní jsme zamířili na prohlídku města... Ve 20.00 se všichni čeští poutníci setkali na mši svatou v kostele sv. Bernardy od Kříže, kterou sloužilo na 50 kněží.

Čt 11/8 Po snídaňovém pikniku venku na sluníčku následovala ranní modlitba v Taragoně a pak až do večera volný program. Ten jsme využili k prohlídce města a pevnosti PRÉTORI ROMA a ke koupání v moři. Poctivě jsme se namazali opalovacím krémem, který jsme posléze poctivě smyli mořskou „korbáčkovou“ vodou. Díky tomu můžeme přinést další oběť – bolesti kůže. Bolí to i po dvou dnech. Večer jsme pak roztančili mši svatou s ostravskou kapelou Cren-denc.

Pá 12/8 Po čtyřech dnech od začátku naší cesty jsme dostali od Španělů první jídlo. Měli jsme spoustu výhrad, ale drželi jsme se věty z písma „Jezte, co vám předloží“. Nicméně si stále nemůžeme zvyknout na chuť sladkého pečiva v kombinaci se slaninou. Byli jsme rozděleni do skupinek a místní dobrovolníci nás provázeli po Reus, rodném městě slavného architekta Antonia Gaudího. Při cestě na mši svatou jsme se obávali, že se staneme prvními mučedníky a následně svatými z farnosti NH. Velká skupina Špa-

nělů s různobarevnými vlajkami protestovala proti katolické církvi a výhodám, které máme jako poutníci. Díky Bohu a španělským strážníkům se nikomu nic nestalo. Večer pak proběhla prezentace národů, kde např. Češi učili ostatní polku a skandovali „Kdo neskáče, není Čech“.

Ne 14/8 V Taragoně jsme měli na výběr z různých aktivit. Byli jsme na katechezi v angličtině „O sedmi poselstvích Ježíše“, pak jsme navštívili románský amfiteátr, kde jsme spolu s ostatními zapěli píseň ALEGRIA. Poté jsme si na pláži obnovovali popáleniny od slunce. Někteří odvážlivci (Jitka) skákali z útesu a taky jsme viděli medúzu, kterou ani největší biolog výpravy (Vašek) nemohl určit. Následné dvouhodinové čekání ve stadiónu na mši svatou se vyplatilo a my jsme

razili metrem do Českého národního centra a odtud jsme pak hledali restauraci, kde by nám na speciální stravenky vydali večeři. Dočkali jsme se v 00.15. A stálo to za to!

Út 16/8 Tento den měli Češi jako první a jediní katechezi v českém pavilonu vzdáleném asi hodinu jízdy metrem od našeho ubytování. Uvítali nás zde dva šašci s batohy, které jste mohli vidět i v TV Noe, a které mnozí z nás, včetně jednoho mnicha, vypískali. Asi 2h jsme pak hledali restauraci na oběd. Nakonec jsme si vystačili s italskou kapsou a třetinkou vody. Odpoledne jsme shlédli katedrálu a přilehlý park. Večerní program nabízel dvě možnosti, buď ve 20.00 na Placa de Cibeles se všemi madridskými poutníky, nebo o hodinu později v Českém národním centru. Zprvu jsme zvolili první vari-

antu. Kdo nezažil, neuvěří - všudypřítomné horko, lidi sedící, kde se dalo, i nedalo a nekonečný dav nově přichozích. Prostě „masakr“. Seděli jsme 10min a zoufalé pohledy rozhodly sebrat se a odejít. Nakonec jsme prožili klidnou českou mši svatou, kde jsme byli díky kázání o. Jana Balíka „online“ ve víře.

St 17/8 ...Také jsme jako diváci podpořili vystoupení valašského folklórního souboru

Dúbrava s cimbálovou muzikou Vincúch, kteří reprezentovali ČR s pásmem Návrat ke kořenům. Večer byla možnost se připojit k modlitbě Taize v ČNC.

Pá 19/8 Probudili jsme se do krásného dne avšak bez Jitčíného foťáku (tedy vlastně její sestry), který padl jako oběť setkání z předešlého dne. Při obvyklém dopoledním programu jsme dostali svátostné požehnání, abychom se stali svědky víry. Poté jsme našli restauraci něco mezi obsluhou a švédskými stoly. Tento způsob obsluhy není pro hladové Valachy. Přestože byl pátek, nabrali jsme si do krabiček tolik, že jsme je nemohli zavřít, a že nám jídlo zbylo dokonce i na večeři. Při našem stolování Jitka stoupla bosou nohou na pralinku, která nebyla belgická, nýbrž psí. Abychom si spravili chuť, zašli jsme do skvělé kavárny, kde nám obsluha

uzmuli nejlepší a nejvyšší místa přímo proti oltáři. Češi zde měli velmi početné zastoupení a byla tu úžasná atmosféra. Hitem dne se stala píseň Jesus Christ, you are my life.

Po 15/8 Konečně nadešel velký den, kdy se odjíždělo do Madridu. Šlo to ráz na ráz - brzký budiček, balení snídaně na chodníku, zpoždění autobusu. Naši kněží neváhali, vytáhli z igelitky štolý a jali se zpovídat. Následovala mše svatá v Taragoně, rozloučení s místními hostiteli a vyslání českých poutníků do hlavního města. Cesta byla dlouhá a horká nejen pro nás, ale i pro náš autobus. Na madridskou půdu jsme stanuli ve 20.00, za teploty 34°C. Po ubytování v tělocvičně ještě menší než v Reus a obdržení poutnických baťůžků (vějíř, brožúrky, křížky, klobouk, triko), jsme komplikovaně do-

✠ *Láska je, když vůle milujícího je sjednocená s vůlí milovaného.* ✠

...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...

s úsměvem uvařila kávičku a na poutnické stravenky vydala mražený jogurt s ovocem. Tak jsme nabrali dostatek sil a následně se zúčastnili Křížové cesty o 15ti zastaveních s papežem Benediktem XVI., ze které jsme nerozuměli ani slovo.

So 20/8 Dopoledne proběhla poslední česká mše, po které se mnozí vydali pěšky směrem na letiště Cuatro Vientos, kde probíhala od 20h vigilie se Svatým otcem. My jsme se nejdříve posilnili obědem a kávou, abychom lépe odolávali davům. Vyřešili jsme to lišácky: metrem jsme dojeli skoro na konečnou, tam si sedli, nachystali vějíře a pak jen přihlíželi masám přistupujících. Na letišti se nás sešlo asi 1,7mil a kvůli špatné španělské organizaci nebylo dostatek vody a zdravotní péče. Většina Čechů byla přiřazena do sektoru D5, naproti pódiu, kde se potkaly národy jako Portugalci, Francouzi, Italové. Odskočení na záchod trvalo 30-60min.

Atmosféru vigilie dovršily blesky a silný déšť s větrem. Celkově to byla taková zkouška naší víry. Noc jsme kupodivu přečkali bez úrazu i přes neustálé přecházení kolemjdoucích.

Ne 21/8 Probuzení Italy jsme šli stát do fronty na WC... Následovala slavnostní mše svatá ve španělštině. Svatý otec měl velmi pěkné kázání, které nám přečetl až večer o. Kája v autobuse. Z letiště jsme odešli mezi prvními, abychom bez komplikací a tlačenic dojeli do místa ubytování. Tam jsme museli asi 2h čekat na správce s klíči. O to větší potěšení nám udělala sprcha. Až do večera mnozí kýchali a vykašlávali prach z Cuatro Vientos. Večer jsme se sbalili, rozloučili se s Madridem a vyrazili na cestu domů.

Po 22/8 Na zpáteční cestě byla zastávka ve Versaille a odtud se někteří z nás vydali vlakem do půlhodiny vzdálené Paříže. Viděli jsme tam: Eiffelovu věž, Vítězný oblouk, slav-

né muzeum Louvre a katedrálu Notre Dome. Vše jsme zapili růžovým vínem a šťastně jsme vyjeli k domovu.

Út 23/8 Konec naší pouti. A co dodat? Nejenže jsme navštívili slavná místa, shlédli velkolepé památky, taky jsme prožili nezapomenutelné chvíle spolu s křesťanskou mládeží z celého světa, kde uprostřed bylo cítit přítomnost našeho Pána. Už během předprogramu jsme pěvně zakořenili ve víře a s požehnáním otců biskupů budeme schopni zapálit víru v Krista i ostatní. Za všechny zkušenosti, které tu snad ani nemůžeme vypsat, děkujeme Pánu Bohu a o. Markovi. Doufáme, že příštího setkání mládeže v brazilském Rio de Janeiru se bude moci opět někdo z naší farnosti zúčastnit. Amen.

*Připravili mladí poutníci
Jitka Haferníková (Nový Hrozenkov)
a Václav Plánka (Karolinka)*

Farní pout' na severní Moravu

Ve dnech 19. - 21. srpna jsme se vydali s otcem Markem na třídní pout' po Mariánských poutních místech severní Moravy.

Poutních míst zasvěcených Nebeské Matce bychom u nás napočítali desítky, protože věřící znají sílu její nadpřirozené ochrany a uzdravující moci. Naším prvním zastavením byla bazilika Navštívení Panny Marie ve Frydku. Mají-li Čechy Svatou Horu, Morava Sv. Hostýn, má i Slezsko své Lurdy, jak je Frydek někdy nazýván. Při vstupu do chrámu nás upoutá hlavní oltář, nad nímž spatříme vytesanou sochu P. Marie, která drží v levé ruce Ježíška a v pravé ruce žezlo. Jejich hlavy jsou zdobený korunkami. Chrám byl postaven na místě, kde v polovině 17. století dle pověsti dělníci našli při kopání hlíny kamennou sochu Pany Marie, kterou přenesli do farního kostela, ale dalšího dne ji našli opět na původním místě. Toto místo začalo přitahovat zástupy poutníků svým zvláštním kouzlem i vyslyšením a uzdravením. Stejně jako před třemi sty lety, tak i dnes zde mívá davy lidí prosit o pomoc a nacházejí ji.

Další naší zastávkou bylo město Opava, kde byla sloužena mše svatá v chrámu svatého Vojtěcha. Zde se nás ujal sympatický kněz, který nás poutavě seznámil s historií nejen tohoto chrámu, ale provedl nás i chrámem Nanebevzetí Panny Marie.

V sobotu jsme navštívili našeho rodáka,

otce Františka Baroše, který v tomto kraji působí a má na starosti 3 farnosti. Centrála je v Supíkovcích, kde se nachází kostel zasvěcený svatě Hedvice – patronce Slezska a také jsme si prohlédli kostel ve Staré Červené vodě a kostel Panny Marie Sněžné ve Velkých Kuněticích. Jeho obětavá kněžská služba není jednoduchá, neboť slouží v kraji, který se dříve nazýval Sudety. Je to pohraniční oblast, ve které převažovalo německé osídlení. Po válce byli němečtí obyvatelé odsunuti a vybudovat základy farního společenství z nově přichozího obyvatelstva byl těžký úkol. Toto je jedna z příčin, proč je zde tak málo věřících. Avšak kostely jsou opravené díky darům ze zahraničí, zvláště z Německa. Otec František jel s námi do Javorníka, dalšího cíle naší poutě. Cestou nám poutavě vyprávěl o historii i současnosti tohoto kraje.

V Javorníku jsme prohlédli zámek, který byl do roku 1945 oblíbenou rezidencí vratislavských biskupů a arcibiskupů. Zámek se vypíná na skalnatém kopci nad městem a tvoří přirozenou a krásnou dominantu Javorníku i celé polské roviny. Po ukončení prohlídky jsme se vraceli zpět do Supíkovce, rozloučili jsme se s otcem Františkem a pokračovali jsme do poutního místa P. Marie Pomocné u Zlatých Hor, kde byla sloužena mše svatá.

Historie tohoto poutního místa sahá do

17. století, kdy zde byl na jedli zavěšen obraz matky Boží, jako dík za narození syna v těžké chvíli. Po zázračných uzdraveních, které se zde udály, tu byla postavena kaple a později kostel. Toto poutní místo bylo hojně navštěvováno. V letech komunistické diktatury byly nejdříve zakázány poutě a v roce 1973 pod záminkou poddolování bylo toto poutní místo úplně zničeno. Po revoluci byl poutní areál v roce 1995 obnoven.

V neděli jsme vyjeli na Červenohorské sedlo, které je jedno z nejvýznamnějších turistických a lyžařských středisek Jeseníků.

Dále jsme si prohlédli zámek ve Velkých Losinách, známý čarodějnickými procesy.

Poslední naší zastávkou byla prohlídka potního místa v Jívově. V kostele svatého Bartoloměje, který snad může pojmut až 4 tisíce návštěvníků, byla sloužena mše svatá. S poutěmi a údajně i zázraky byl v minulosti spojován obraz Sedmiboletné Panny Marie, dovezený do Jívové poutníky z kláštera v polské Čenstochově.

S prosbou k Nebeské Matce, ať se za nás přimlouvá a ochraňuje nás, jsme se vraceli domů.

Touto cestou vyslovujeme upřímné Pán Bůh zaplat' našemu Otci Markovi

za starostlivost a čas, který nám po celou dobu věnoval a rovněž všem, kteří se na přípravě a organizaci podíleli.

Připravila Marie Vrtělová

**✠ Nemůže mít Boha za Otce ten,
kdo pohrdá Církví jako matkou. ✠**

...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...**Léto - doba výletů a setkávání**

Slunečných dnů tohoto roku bylo zatím jako šafránu, a tak pokud se nějaký ten paprsek přeci jenom objeví, jsou obyvatelé „domečku“ i jeho zaměstnanci připraveni podniknout obohacující výpravu. Nebylo tomu jinak ani ve středu 13. července. Díky nadšencům, kteří přišli do práce i mimo plánovaný rozpis, si mohlo projížďku po cyklostezce vychutnat 11 našich obyvatel.

Samo sebou akce měla i svůj vytýčený cíl. Byla jím „Hospoda na Vrančí“. Její majitelé, manželé Valigurovi, kvůli nám otevřeli v čase, kdy je běžně zavřeno a ještě pro nás připravili móóc dobré občerstvení. Všichni jsme byli mile překvapeni také kulturním zpestřením, které pro nás nachystali. Pan harmonikář Vojtěch Urban hrál písničky na přání, a tak jsme si společně od srdce zazpívali a dokonce někteří rozpohybovali i své vozíky.

Na výletě nám bylo opravdu hezky a potěšilo nás, že nám velmi milá vedoucí, paní Valigurová, nabízela další návštěvu.

Chtěla bych upřímně poděkovat manželům Valigurovým a ostatnímu personálu za příjemné posezení, které jsme díky nim mohli prožít.

Aby ani obyvatelé halenkovského Víceúčelového charitního domu nepřišli zkrátka, vyrazili jsme v pátek 15. července do Karolinky. Sklářské město se zrovna připravovalo na pouť, a tak naše kroky směřovaly do kostela Panny Marie Karmelské, který byl celodenně otevřen k možnosti adorace. Chvilé ticha, ale i společné modlitby, byly opravdu požehnané a určitě byly posilou pro každého z nás. Správná pouť se však neobejde bez nějakého toho pamlsku, a tak jsme navštívili místní cukrárnu. Pan učitel Tkadlec nás jako pravý gentleman pozval na zákusky a nám se z toho předpoutového rumraje ani nechťelo vracet. Zvony kostela, které odbíjely poledne, nás opět přivedly do reality, že na Halenkově už na nás čeká teplý oběd! Takže nasedat do vozů a hurá domů! I přes pošmourné počasí na nás nekáplu a myslím, že všichni byli spokojeni.

Za veškerou pomoc při těchto akcích patří všem zúčastněným srdečné díky.

*Zdislava Chrástková
Charita Nový Hrozenkov*

Charitativní šek

Při příležitosti slavnostního otevření celého areálu hotelu Horal ve Velkých Karlo-

vích dne 31. srpna byl v rámci společenského večera předán ředitelce Charity Nový Hrozenkov charitativní šek ve výši 20 000 Kč na zajištění provozu pečovatelské služby ve Velkých Karlovicích. Tento finanční obnos byl získán z tomboly.

Zástupcům firmy HP Tronic bych touto cestou chtěla poděkovat za pozvání na tento slavnostní večer a také za to, že výtěžek byl určen na činnost naší organizace.

*Ing. Danuše Martinková, ředitelka
Charity Nový Hrozenkov*

Pouť do Štípy

Dne 22. září uspořádala Charita Nový Hrozenkov pouť pro seniory, tentokrát do méně navštěvovaného, ale velmi pěkného mariánského poutního místa ve Štípě u Zlína, kde se předpokládá tradice konání poutí již od konce 14. století. Autobus se postupně obsazoval lidmi a jejich obětavými průvodci od Velkých Karlovic až po Hovězí, kde se zaplnila poslední volná místa a my jsme mohli vyrazit.

Úmysly každého z nás jsme po cestě vložili do společné modlitby růžence. Cesta nám tak uběhla velmi rychle – právě když dozněla poslední slova modlitby a naopak se rozezněly hlasy písní Máti Páně přesvatá, autobus zastavil přímo před kostelem. Zde nás přivítal mnohým dobře známý P. František Sedláček, který před několika lety působil ve Vsetíně jako děkan a na Valašsko vzpomíná velmi rád.

Po prohlídce kostela se zajímavým výkladem studenta Václava o historii vzniku poutního místa i samotného chrámu Narození Panny Marie, jehož presbytář se momentálně opravuje, následovala mše svatá. O. František ve svém kázání navázal na motto letošního setkání mládeže se Svatým Otcem v Madridu: „V Kristu zapuště kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry“ a připomněl, že je to výzva nejen pro mladé, ale i pro věkem pokročilejší, a že velmi záleží právě na tom, jak starší generace dokáže svou životní opravdovostí víru mladým lidem v rodinách předávat a v modlitbách vyprošovat. K tomuto poslání nám na konci mše svaté udělil požehnání.

Po mši jsme si pak po skupinkách prohlédli malou adorační kapličku sv. Eliáše v přílehlém klášteře sester karmelitek, na jejíž čelní stěně je mozaika, znázorňující výstup na horu Karmel podle sv. Jana od Kříže. Úzká a strmá stezka, na které se člověk – poutník postupně osvobozuje od všeho, vede k vr-

cholu hory, kde dostává všechno v plnosti: božské ctnosti – víru, naději a lásku a především dary a ovoce Ducha Svatého, jak je psáno v Jeremiášovi 2,7 – „Uvedl jsem vás do země Karmelu, abyste jedli její ovoce a její plody.“

Na bočních stěnách této kapličky nás též zaujalo čtrnáct zastavení křížové cesty, které ručně vyšívala křížkovým stehem jedna z místních obyvatel. Práce na tomto díle ji trvala celý rok.

Poté, co jsme se rozloučili s usměvavým O. Františkem, který se s námi podělil i o pár humorných zážitků ze svého působení na tomto poutním místě, které bylo jako součást poutní trasy Velehrad – Sv. Hostýn v tomto roce zařazeno do evropských poutních stezek I Cammini d'Europa, jsme se přesunuli do nedalekého šenku, kde jsme výborným obědem nasýtli a občerstvili naše přece jen poněkud vyhladovělá těla.

Pak už nezbyvalo než se s Pannou Marií Štípskou rozloučit a vydat se na cestu k domovu. Všichni jsme se shodli na tom, že jsme společně prožili moc pěkný, požehnaný den. Za to patří velké díky všem, kteří tuto pouť připravili a měli podíl na její organizaci a také dětem ze základní umělecké školy v Karolince, které nám z výtěžku prodeje jimi malovaných obrázků přispěly na dopravu.

*Marta Koňářková
pastorační pracovnice*

SBĚR STARÉHO OBLEČENÍ

Ve dnech 3., 4. a 7. listopadu 2011 pořádá Charita Svaté rodiny Nový Hrozenkov sběr starého oblečení, který se uskuteční ve Víceúčelovém charitním domě na Halenkově č.p. 191 (bývalá budova Vojenské správy). Oblečení bude poskytnuto humanitárnímu skladu k zajištění nejpotřebnějších u nás i v zahraničí.

Prosíme o donášku čistého oblečení v banánových krabicích nebo balících podobných rozměrů.

Provozní doba pro jednotlivé dny:

čtvrtek 3.11. - od 13 do 17 hodin

pátek 4.11. - od 8 do 14 hodin

pondělí 7.11. - od 11 do 16 hodin

Všem dárcům děkujeme.

Desáté výročí od události, na kterou se nezapomnělo...

Každým rokem vzbuzuje pozornost přítomných v našem kostele nedělní bohoslužba, obětována našim spoluobčanům, obdarovaným zvláštním citem a potřebou pro pomoc v nouzi ostatním. Jistě čtenář tohoto krátkého zamyšlení a vzpomínky pozná, že se jedná o naše hasiče v úzké spolupráci s kolegy hasiči z Karolinky a Stanovnice, nebo z okolních obcí. Tak tomu bylo i letos, kdy ve svátečních stejnokrojích v hojném počtu zasedli do kostelních lavic. Důležitost události zdůraznili přinášením hasičských symbolů spolu s obětními dary. Ostatní přítomní a děti s různými pocity, ale velkým zájmem sledovali promluvu Otce Marka Poláčka. Mnozí si kladli otázku: je nutné některé skupiny lidí vyzdvihovat nad ostatní, vždyť všichni si přece mají pomáhat...

Málo jistě z nás přítomných vzpomnělo si letos na událost, které je již 10 let a dotkla se snad každého z Nového Hrozenkova.

Píše se 9. srpna 2001...

Bylo kolem 4 hodiny ránní, tmavá noc ještě neustoupila rannímu svítání. Kvílení místní požární sirény volalo o pomoc. Probouzíme se a vyběháme ven. Někde docela blízko bílý dým se prodírá ještě tmavým ránem. Rychle se šíří zápach spálenin. Jsme blízko sousedi, oblékáme to nejnnutnější a o chvilku spatřujeme skličující pohled již přítomných pár náhodných občanů.

Ale vraťme se časem poněkud nazpět. Po

převzetí farnosti a farní budovy od olomouckého biskupství do pronájmu a správy misijní Společnosti Božího Slova se uskutečnila celková náročná rekonstrukce fary a z půdních prostor vznikly navíc místnůstky pro ubytování s patřičným příslušenstvím, zavedlo se topení, elektřina, udělalo se WC, sprchy apod. Tento návrat do minulosti není účetní zprávou o nákladech. Je jen zmínkou, kolik úsilí bylo potřeba k získání finančních prostředků, kolik bylo Bohu známých dárců a sponzorů...

Jakoby to byla závist nepřejících nebo temných sil podsvětí. Přichází požár, přichází zkáza nedávno vykonané práce. V tu dobu působící otec Jozef Strečka je na Slovensku s mladými na kolech, na faře spícímu otci Milanu Šeligovi hoří střecha nad hlavou a on to netuší...

K popsání hrdinství hasičů není nutné mnoho slov. Po prodloužených žebřících, než přijede výsuvná plošina ze Vsetína, se dostávají na střechu vysoké budovy, s sebou táhnou těžké hadice naplněné vodou a probíjejí střechu, aby se dostali k ohnisku požáru. Pod nimi nově zařízené pokoje pro ubytování... Zdá se, že uprostřed střechy se plamen ztratil. Objevuje se znovu v plné síle tu napravo, tu nalevo rozsáhle budovy. Přijíždějí posily hasičů z okolních vesnic, plošiny stále není... Dolů padají kusy ohořelých trámů, zařízení pokojů a pláty střešních

plechů.

V budově stále není vypnut proud! Kdy konečně? A proč ten, nebo ten druhý tam nahoře není uvázaný? To jsou nevyřešené otázky dole na cestě přihlížejících. Neboť dovnitř budovy vás nepustí. A k tomu pohotové televizní kamery a otázky reportérů, kteří nedostávají odpověď, protože srdce dotazovaných jsou sevřena žalem a smutkem. Píší tyto řádky a vzpomínám na slzy a pocity bezmocnosti nás pár přítomných. Konečně přijíždí výsuvná plošina, oheň pomalu ustupuje. Je tomu letos 10 let, po událostech již není stopy. A to proto, že rány zhojila znovu lidská solidarita a nezměrné úsilí těch, kteří se na opravách podíleli, především finanční prostředky dárců známých i neznámých a sponzorů.

Také přispěním kostelních sbírek se podařilo splatit půjčku Společnosti Božího Slova. Proč tak dlouhé popisování události? Stačilo napsat: Shořela na faře horní nástavba, kdo ví, byla-li vůbec potřebná? Díky obětavému a v mnohých momentech riskantnímu zásahu místních a všech hasičů se podařilo, aby se oheň nerozšířil do nižších pater.

Letos je to smutné desáté výročí, ale s pocitem radosti, že máme v okolí ty "ve svátečních uniformách" vyparáděné hasiče na výroční bohoslužbě.

Připravil Albín Bogdanovič

Velká Orelská pout'

Celonárodní pout' členů a příznivců Orla se v letošním roce konala 20. a 21. srpna 2011, jako každý rok na sv. Hostýně.

Někdo putoval pěšky již v sobotu, někdo se dopravil na kole, či jiným dopravním prostředkem. Po doputování na sv. Hostýn, se každý ubytoval, pak měl možnost prohlédnout si poutní místo. Večer se konala v basilice mše svatá, kterou celebroidl náš rodák P. Petr Dujka. Po skončení se závodilo v běhu k „Božímu hrobu“. Z naší jednoty získal Václav Ohryzek 3. místo. Při večerním stmívání se konala světelná křížová cesta, pak adorace a závěr prvního dne pouti patřil nočnímu zpívání na schodech před basilikou, za doprovodu kytar. Neděle byla ve znamení slavnostní mše svaté v basilice Panny Marie. V úvodu byl slavnostní průvod 52 praporečnicků s orelskými prapory, které byly rozestavěny kolem hlavního oltáře v basilice. Mši svatou celebroidl P. Vojtěch Kodet, ThD., Ocarm. a v homilii mimo jiné připomněl,

že směřem ke Kristu nás vede Panna Maria, která je tou hvězdou, za kterou máme jít. Po skončení mše svaté se konalo venku orelské shromáždění a následovala společná křížová cesta. V basilice bylo možné zúčastnit se svátostného požehnání.

Byly to příjemně prožité dny. Kdo by se chtěl zúčastnit této velké orelské pouti, zve-me ho na příští rok v srpnu.

členové Orla

Svatováclavská réva 2011

V sobotu 1. října 2011 se v Lubině uskutečnil 20. ročník Svatováclavské révy. Jednalo se o orelskou ústřední (celorepublikovou) soutěž v přednesu křesťanské umělecké poezie a prózy. Duchovní promluvu vedl bratr P. Petr Dujka, který je duchovním rádcem Orla a také byl jedním z členů poroty. Organizátoři pro všechny připravili příjemné prostředí. Nechyběla krásná květinová výzdoba, bohaté občerstvení a k poslechu hrála skupina OGARI ze Štramberka. Před-

sedkyní sedmičlenné poroty byla MgA. Martina Pavlíková herečka Rapsodického divadla v Olomouci. Před samotným vyhlášením vítězů porota zhodnotila obecně soutěž a udělila cenné rady do budoucna. Z Nového Hrozenkova se soutěže zúčastnili dva recitátoři. V kategorii do 9 let reprezentoval naší jednotu Václav Ohryzek, který získal 2. místo s básní od Jaroslava Seiferta - Motýli a v kategorii 10-13 let recitoval Pavel Ohryzek ml. báseň od Františka Hrubína - Chytrá Šaharazád a taktéž získal 2. místo. První místa nebyla udělena. Celkem se letošního ročníku zúčastnilo 27 soutěžících. Vítězové získali diplomy a krásné knihy. Všem účinkujícím, jako každý rok, byly předány preclíky. Někdo se radoval z výhry, jiný byl smutný, že neuspěl, ale vítězové byli vlastně všichni účinkující, protože se probíjeli do finále. Pro šťastný návrat jsme dostali od P. Petra Dujky Boží požehnání a pak už hurá domů.

sepsal Pavel Ohryzek

✂ Když miluješ bližního, očišť uješ si oko, abys mohl vidět Boha. ✂

Mezinárodní tábor FICEP

Jako každý rok, tak i letos měli mladí z řad Orla možnost účastnit se mezinárodního orelského sportovního tábora FICEP. V letošním roce se toto setkání konalo v České republice v Boskovicích u Brna ve dnech 1. - 9. srpna 2011. Sešla se zde asi stovka mládeže ve věku 14 – 17 let. Zahájení proběhlo na místním zámku, kde byly přivítány týmy z Francie, Německa, Rakouska, Švýcarska, Belgie a České republiky. Dorozumivacím jazykem byla angličtina a pokud si někdo nevzpomněl na nějaké to slovíčko, tak byl na blízku někdo, kdo to těm druhým přeložil. Ubytování bylo v domově mládeže jedné ze středních škol, byla k dispozici i tělocvična a hlavně kuchyně, kde se mimochodem výborně vařilo.

Protože to byl sportovní tábor, byly na každý den naplánovány sportovní aktivity (plavání, judo, zumba, floorball, střed dance aj.), ale také různé hry ve skupinkách, kde tým tvořili členové různých států. Závěrečné ukončení pak bylo na zimním stadionu v Boskovicích. Nutno podotknout, že ze stovky účastníků bylo pouze 5 Čechů.

Do této pětičky byli vybráni také dva kluci z naší orelské jednoty Vlastimil Jež a Jenda Ohryzek. Velice se jim tam líbilo, vrátili se velice spokojení a navíc našli spoustu kamarádů z účastnických zemí.

*Za Orel Nový Hrozenkov
sepsal Pavel Ohryzek*

výřez z obrazu sv. Mikuláše

Při vstupu do presbyteria jsou jako první umístěny dva velké a umělecky patrně nejvzácnější obrazy. Po levé straně visí pravděpodobně nejstarší obraz inventáře (z první poloviny 18. stol.), i když obohatil náš kostel teprve zcela nedávno – na počátku sedmdesátých let 20. stol. Podle hodnocení uměnovědců jde o dílo mimořádně kvalitní, ač jeho autor zůstává neznámý. Je to dar PhDr. Tomeše z Brna a jeho manželky JUDr. Ludmily Kamenářové. Patřil k jejich rodinnému dědictví, a

když jim po dlouhodobém odnětí byl vrácen, bezdětní manželé chtěli zabránit, aby se nestal předmětem obchodování a darovali jej našemu farnímu kostelu. Snad některý z farníků bude vědět víc o okolnostech tohoto skvělého daru.

Jde o obraz svatého Mikuláše, olejomalba na plátně. Vousatý světec v červené biskupské mitře a s berlou v pravé ruce stojí v sutaně a bílé rochetě, v červeném pluvíálu zlatě lemovaném. Za jeho zády je výhled na moře s velkou lodí. (Sv. Mikuláš je mj. i patronem lodníků a námořníků a ochráncem v nebezpečí na moři. A měli bychom mít na paměti, že podobně jako sv. Petr bývá vzýván jako ochránce proti zlodějům.) Světcův atribut – tři zlaté koule (nebo jablka) na knize – drží an-

dělíček. Berla v napřažené pravici ukazuje, že svatý biskup z Myry byl mocný světec. Dnes je vnímán spíše jako dobrotivý přítel dětí a ochránce školáků, v den svého svátku 6. prosince štědře obdarovávající. Básník Ivan Slavík pěkně vystihl toto jeho postavení: „Uchýlil ses mezi malé / a to není nejhorší úděl. / Jsou to možná ti nejopravdovější / křesťané mezi námi.“

O jeho vážnosti a významu svědčí také čestné umístění jeho obrazu v chóru přímo naproti dalšímu památnému dílu v našem kostele – obrazu Panny Marie Růžencové. Je to obraz jen o málo menší a původem snad ani o půl století mladší.

Známe svůj kostel? - 15. část

Uprostřed trojúhelníkové kompozice sedí Panna Maria v červených šatech a modrém plášti s Ježíškem na klíně. Před nimi klečí sv. Dominik, neúnavný šířitel posvátného růžence, a sv. Kateřina Sienská, dominikánská světečka. Tato světečká skupina je lemována patnácti oválnými medailony, na kterých je zobrazeno patnáct růžencových tajemství. Jestliže jsme lodí postupovali v pašijovém okruhu křížové cesty, v presbyteriu se tento naučný, vyprávěcí a rozjímavý okruh rozšířil v tajemstvích posvátného růžence na celý obsah evangelií a Kristova života. (Můžeme doufat, že postupem doby najde farnost umělce, který přiměřeným způsobem samostatným tvůrčím způsobem zapojí do okruhu i pět tajemství růžence světla.) Modlitba růžence bývá v našem kostele zpravidla přípravou na mši svatou. Výrazné místo tohoto mariánského obrazu v bezprostřední blízkosti oltáře má tudíž i své plně věcné oprávnění.

Zbývající dva závěsné obrazy v presbyteriu jsou méně výrazné a spíš doplňkové než podstatně doplňující. V sousedství Panny Marie Růžencové je obraz sv. Josefa, který stojí s atributem lilie v pravé ruce za Ježíškem v dětském věku, k jehož rameni směřuje jeho levice. Ježíšek ukazuje levicí na své planoucí srdce. V popředí u jejich nohou předjímají tři andělkové jeho utrpení: prostřední drží kříž, jiný po jeho levici má v ruce kopí a druhý, po pravici, rozvinuje roušku Veronikinu s otiskem svaté Tváře. Na protější stěně vedle obrazu sv. Mikuláše je obraz sedící Panny Marie, korunované Královny nebes, nad níž se jako obloukem duhy vznášejí půlkruh růžových květů. Kolem hlavy jakoby skrze mraky svítí dvanáct drobných hvězd. Pod rozvinutým pláštěm levou rukou ochranným gestem střeží stojícího Ježíška, který s levicí na hrudi naznačuje pravou ručkou žehnání.

Sdružení příbuzných motivů v prostém a nenáročném provedení má příznivý vliv tím, že neodvádí přesměřuje pozornost od vlastního centra presbyteria, oltáře. Ten svou barokní dynamikou a vyváženým optickým centrem neobrazu, nýbrž svatostánku, panuje liturgickému prostoru celého kostela. (pokračování příště)

*Na jaře roku 2008
připravil Mojmír Trávníček*

✚ *Být křesťanem znamená být poutníkem
až do příchodu do Otcova domu.* ✚

Sestra Prokopa Mazáčová Milosrdná sestra sv. Kříže

Nar. 1900, první sliby 1922, zemřela 28. ledna 1989 v Bílé Vodě.

Sestra Prokopa patřila ve společenství k těm tichým, mlčenlivým a skromným sestrám, o kterých se mnoho neví. Pocházela z Nového Hrozenkova. Zde se dne 9. ledna 1900 narodila jako nejmladší z pěti dětí ve věřící rodině Jana Mazáče, rolníka, a jeho manželky Anny, rozené Tydlačkové. Její křestní patronkou byla svatá Veronika, která s láskou provázela Pána Ježíše na jeho křížové cestě.

Po ukončení školní docházky vypomáhala Veronika doma a na poli. V osmnácti letech se po mnoha modlitbách rozhodla odpovědět na Boží volání vstupem do kláštera Milosrdných sester sv. Kříže v Choryni. Bylo to v pohnuté době závěru první světové války 1. září 1918. Jako kandidátka vypomáhala v chlapeckém semináři v Kroměříži a v klášteře v Holešově. Při začátku noviciátu obdržela řeholní jméno českého světce svatého Prokopa. S pomocí Boží milosti se snažila o osvojení ctností, které jsou podstatné pro ty, kdo chtějí radikálně následovat Krista. Odhodlaně se vydala na cestu dokonalé lásky. Píseň, která se při řeholních slavnostech zpívala, odpovídala jejímu odhodlání: „Všeho vzdám se pro Ježíše, vše já jemu v obět dám. Chci mu sloužit věrně, tiše, tak jako on sloužil nám...“.

Ode dne prvních řeholních slibů 29. dubna 1922 se tato slova stala náplní života sestry Prokopy. Věrně a tiše sloužila

dva roky při domácích pracích v klášteře v Bystřici pod Hostýnem a od roku 1924 – 1950 v prádelně kláštera v Napajedlech. Budova prádelny byla odlehlá, původně v ní bylo oddělení pro ošetřování infekčně nemocných. Na ručním vozíku se převáželo prádlo z hlavní budovy přes celou zahradu nahoru po mírně stoupající cestě. Vybavení pracoviště bylo nedostačující, nebyly k dispozici žádné stroje. Ručně se pralo, máchalo – často ve studené vodě, ždímal a žehlilo. Sestra Prokopa brala vše jako samozřejmost. V síle každodenní mše svaté a společné i osobní modlitby dokázala konat víc než byla její povinnost.

Požehnání modliteb a obětí sestry Prokopy se projevilo i tím, že z jejího příbuzenstva vzešla dvě řeholní povolání. Do kláštera ji následovala její sestřenice sestra Petronilla Tydlačková (+ 1992) a její neteř sestra Sulpicie Maňáková (+ 2009).

Za komunistické vlády musely sestry svatého Kříže v září roku 1950 opustit působení v Napajedlech a během dvou dnů se odstěhovat do centralizačního kláštera v Bohosudově v západních Čechách, kde bylo soustředěno 266 sester svatého Kříže. Pro sestru Prokopu se pracoviště nezměnilo, ale přesto nebyla na tolik práce sama. Přišly sestry i z jiných domů a vytvořila se skupina obětavých pomocnic. V říjnu roku 1951 nastalo další stěhování, protože o klášter v Bohosudově mělo zájem ministerstvo obrany. Sestra Prokopa byla mezi těmi sestrami, které byly přidě-

leny až na polské hranice do centralizačního kláštera v Bílé Vodě u Javorníka. Pokud jí síly stačily, zůstávala stále ve svém zaměstnání a vyzařovala v něm v pokornou sestru, vyzařující pokoj a mír. V životě často trpěla růží. V posledních letech si zlomila nohu v krčku. Po operaci, když se jí chůze stala obtížnou, se pilně věnovala pletení. A když jí vypověděl zrak, stal se jí velmi důvěrným svatostánek a růženec. Prosila za církev, za kongregaci, za představené a za jednotlivé sestry, za dorost, za celý svět. Tak se činný a pracovitý život sestry Prokopy pozvolna měnil v život modlitby a utrpení. Její věrnou opatrovnící byla její neteř sestra Sulpicie. Když se nemoc zhoršila, nemocná sestra Prokopa byla umístěna v domácí nemocnici. Tam toužebně čekala na zavolání Pána. Dočkala se ho 28. ledna 1989 v deset hodin večer. Ustlali ji v jednom hrobě na bělovodském sesterském hřbitově. O krásu a udržování tohoto místa kdysi i sestra Prokopa pilně a obětavě pečovala. Věříme, že se zde dočká slavného vzkříšení.

*Převzato z archivu
Milosrdných sester sv. Kříže*

Do věčnosti nás předešli

v měsíci červnu

Rudolf Pekař (1959) z Dolní Jasénky
Jan Martiška (1948) z Karolinky

v měsíci červenci

Mojmír Trávníček (1931) z N. Hrozenkova
Aloisie Bogarová (1943) roz. Orságová
z Nového Hrozenkova
Jaroslav Bartošek (1927) z N. Hrozenkova

v měsíci srpnu

Karolína Nevrlková (1928) roz. Šenkeříková
z Karolinky
Růžena Koláčková (1923) roz. Kamencová
z Karolinky
Miroslava Chrástková (1953) roz. Třetinová
z Nového Hrozenkova

v měsíci září

Emílie Plánková (1922) roz. Frydrychová
z Nového Hrozenkova
Štěpánka Jochcová (1932)
z Nového Hrozenkova

v měsíci říjnu

Jan Michálek (1949) ze Vsetína
Antonín Majerík (1935) z Karolinky
Ludvík Kretík (1963) z Karolinky

Svatost křtu přijali a novými farníky se stali

v Karolince

10. července – Ondřej Hořelica

v Novém Hrozenkově

10. dubna - Kryštof Zbranek (red.opomenuto)

10. července – Josef Tydlačka
a Klára Minarčíková

14. srpna – Viktorie Štelclová, Hannah Klára
Thompson, Alžběta Vichťorová a Jakub Číž

11. září – Eliška Orságová a Václav Lušovský

9. října – Vanesa Kocůrková,
Mariana Klímová, Sofie Plánková,
Adam Černocký, Anděla Bartoňová
a Jakub Fišer

Svatost manželství uzavřeli

2. července v Novém Hrozenkově
Jaroslav Podešva a Barbora Kořenková

9. července v Novém Hrozenkově
Zdeněk Vrchovský a Petra Nosálová

20. srpna v Novém Hrozenkově
David Kenis a Lenka Orságová

10. září v Karolince
Zbyněk Kalus a Pavlína Boráňová

1. října v Novém Hrozenkově
Radek Orság a Zuzana Šustková

✂ Umět mlčet je těžší, než mluvit.
Mnozí mluví, protože neumí mlčet. ✂

...KALENDÁRIUM...KALENDÁRIUM...KALENDÁRIUM...KALENDÁRIUM...KALENDÁRIUM...

Ke vzpomínce na všechny věrné zemřelé - Dušičky

V úterý 1. listopadu 2011 (Všech svatých) odpoledne a ve středu 2. listopadu 2011 (Vzpomínka na všechny věrné zemřelé) po celý den bude možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv.zpověď, sv.přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. listopadu do 8. listopadu je možné získat po splnění obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Svatost smíření před Dušičkami

V týdnu od pondělí 24. října do soboty 29. října 2011 bude možnost přijetí svátosti smíření hodinu před mší svatou. V neděli 30. října 2011 nebudu z časových důvodů zpovídat. Využijte prosím možnosti přistoupit ke svátosti smíření během pracovního týdne. Děkuji.

Pořad bohoslužeb o Dušičkách

Úterý 1. listopadu 2011 - Všech svatých

Karolinka:

8.00 - mše svatá

16.00 - pobožnost na hřbitově v Karolince

Nový Hrozenkov:

18.00 - mše svatá

Středa 2. listopadu 2011

Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

Karolinka:

16.00 - mše svatá

Nový Hrozenkov:

8.00 hod - mše svatá

18.00 hod - mše svatá

po mši - pobožnost na hřbitově v Novém Hrozenkově při svíčkách

Biřmování

V naší farnosti ve farním kostele v Novém Hrozenkově bude v neděli 30. října 2011 udělovat otec arcibiskup Mons. Jan Graubner svátost biřmování. Mše svatá bude v tuto neděli v 8.45 hod a v Karolince bude mše svatá přeložena na 11.00 hod. Svátost biřmování přijme u nás 32 mladých lidí, kteří se na to více než rok poctivě připravovali. Chci vás povzbudit k účasti na této mši svaté, abychom se nebáli tuto slavnost prožít společně. A taky vás prosím o modlitby za naše biřmovance. Oni tuto svátost přijímají, protože se jako dospělí rozhodli žít vědomě pro Pána, ať jim Duch Svatý udělí své dary k tomu, aby svou víru a přesvědčení žili opravdově a s bázní.

Lidové misie v naší farnosti

Od neděle 13. listopadu do neděle 20. listopadu 2011 se v naší farnosti uskuteční po více než 10 letech lidové misie. Tuto obnovu naší farnosti povedou kněží redemptoristé, pro které je tato služba specifickým jejich charismatem. Misie jsou vždy dobrou, kdy se jakoby doma ve farnosti konají exercicie pro všechny. Je to doba, kdy se můžeme hlouběji setkat s Pánem, vykonat si dobrou svatou zpověď, nebo při modlitbě trochu oživit náš vztah i k sobě samým, ke všem lidem i k Pánu. Nejednou je to čas obrácení, kdy i lidé, kteří možná omylem vejdou do kostela pochopí, že je tam volal Pán. To všechno si však vyžaduje, aby to byla doba posvěcená již předtím. Proto vás prosím o upřímné modlitby na tento úmysl, za obrácení nás všech. Povzbuzuji nemocné i starší lidi k tomu, aby na tento úmysl obětovali i své utrpení. Bez toho všeho se to stane jenom týdnem, který projde a nepřinese žádné ovoce. Jsem rád, že takovým zázrakem přijali naše pozvání právě otcové redemptoristé, neboť v této oblasti jsou známi tím, že dovedou lidi zapálit pro Pána a jít až na hloubku. Prosím, modlete se i za ně, aby se během týdne stráveného u nás dovedli každý den otevřít Božímu působení a vyprošujeme jim dar pravé moudrosti i trpělivosti s námi se všemi.

Pout' na Velehrad

Jako každým rokem i letos jsme pozváni na děkanátní pout' na Velehrad. Letos se uskuteční v sobotu 12. listopadu. O podrobnostech budete informováni.

Zapisování mešních úmyslů

Mešní úmysly na I. pololetí roku 2012 se budou zapisovat v sobotu 26. listopadu 2011 od 8 do 11 hodin na faře v Novém Hrozenkově. V Karolince pak v neděli 27. listopadu 2011 po mši svaté.

Roráty

pořad bohoslužeb v čase adventu (od pondělí 28. listopadu 2011)

Karolinka:

pondělí 6.30 hod

čtvrtek 18.00 hod

Nový Hrozenkov:

úterý, středa, pátek 6.00 hod.

Jako každým rokem prosíme maminky, babičky či hodné tetičky, aby dětem připravily na faře snídani.

Další číslo farního zpravodaje vyjde o 4. adventní neděli 18. prosince 2011, své textové příspěvky odevzdávejte prosím do pondělí 5. prosince 2011.

P. Marek Poláček, SVD
správce farnosti

28. října - sv. Šimona a Judy

Na svatého Šimoniše
přikluše k nám zima tiše.

5. listopadu - sv. Kateřiny

Na svatou pannu Kateřinu
sluší se schovati pod peřinu;
pak na svatého Mikuláše
tuť je zima všeka naše.

30. listopadu - sv. Ondřeje

Když na Ondřeje sněží,
sníh dlouho poleží.

6. prosince - sv. Mikuláše

O svatém Mikuláši často snízek praší.

16. prosince - sv. Albíny

Závěj svaté Albíny zaplavuje doliny.